

Tabletė balta, pailga, perlaužiama.

Apie penktą ryto, kartais šeštą, aš pabundu, ir poreikis ima viršų – tai pats skausmingiausias manosios dienos metas. Pirmas darbas – įjungti kavos virimo aparatą. Vandens pripyliau ir maltos kavos (paprastai „Malongo“, vis dar esu reiklus kavai) įbėriau iš vakaro. Cigaretę prisidegu tik po pirmo gurkšnio – pats sau iškėliau tokią sąlygą, tai mano kasdienė sėkmė, tapusi pagrindiniu pasididžiavimo šaltiniu (tiesa, reikia pripažinti, kavavirės kavą paruošia greitai). Įtraukęs pirmą dūmą iškart pajuntu neįtikėtinai didžiulį palengvėjimą. Nikotinas – tobulas narkotikas, paprastas ir stiprus, džiaugsmo nesuteikia, svarbiausia yra jo trūkumas ir jausmas, kai tą trūkumą patenkini.

Po kelių minučių, po dviejų ar trijų cigarečių, aš paimu „Captorix“ tabletę, užgeriu ketvirčiu stiklinės mineralinio vandens, paprastai „Volvic“.

Man keturiasdešimt šešeri, aš vardu Floranas Klodas Labrustas, ir aš nekenčiu savo vardo, manau, kad taip vadino du kokius nors kitus šeimos narius, kuriuos tėvas ir motina norėjo pagerbti. Išties gaila, nes tėvams neturiu ko prikišti, visais atžvilgiais jie buvo puikūs tėvai, padarė viską, kad apginkluotų mane kovai su gyvenimu būtinais ginklais, o galiausiai aš pralaimėjau, ir mano gyvenimas baigiasi liūdesiu ir kančia, bet tėvų kaltinti aš negaliu, kaltinti galiu nebent apgailėtiną aplinkybių seką, ir apie ją dar bus progos papasakoti, tiesą sakant, toji seka yra šios knygos ašis, taigi neturiu dėl ko kaltinti tėvų, išskyrus šį menką, bjauriai menką vardo davimo epizodą, man juokingas Florano Klodo vardų junginys, ir ne tik juokingas, jis man savaime nepatinka, – tiesiog manau, kad mano vardas visiškai nevykęs. Floranas – pernelyg švelnus, pernelyg artimas moteriškam vardui Floransa, gal net tam tikra prasme androginiškas. Jis absoliučiai nedera prie mano veido – kiek brutaloko, energingų bruožų, dažnai apibūdinamo kaip vyriškas veidas (bent jau kai kurios moterys taip sako) ir tikrai, tikrai jau ne kaip koks botičeliško pediko veidas. Apie Klodą geriau visai nekalbėti, tučtuojau pagalvoju apie visokias Klodetes, vos išgirstu tariant tą Klodą, prieš akis iškyla siaubingas vaizdas, tarsi vis suktūsi ir suktūsi vintažinis Claude'o François videoklipas senų pederastų vakarėlyje.

Pakeisti vardą nėra sunku, tai yra, noriu pasakyti, ne administraciniu požiūriu, administraciniu požiūriu įmanomo nėra nieko, administracijos tikslas – sumažinti jūsų gyvenimo galimybes iki minimumo, jei nepavyksta tų galimybių tiesiog visiškai

panaikinti, administracijai geras administruojamasis yra miręs administruojamasis, kalbu veikia apie vartojimą: pakanka prisistatyti nauju vardu ir po kelių mėnesių ar net po kelių savaičių visi pripranta ir niekam nė į galvą nešauna, jog praeityje jus galėjo vadinti kitu vardu. Mano atveju viskas būtų dar paprasčiau, nes antras mano vardas, Pjeras, kuo puikiausiai tiko prie griežto ir vyriško įvaizdžio, kurį būčiau norėjęs demonstruoti pasauliui. Tačiau nieko nepadariau, leidausi toliau vadinamas tuo šlykščiu Florano Klodo vardu, ir viskas, ką pasiekiau – tai, kad būta moterų (konkrečiai Kamilė ir Keitė, papasakosiu vėliau, tikrai papasakosiu), kurios apsiribojo Floranu, o visuomenėje tai nepasiekiau nieko dėl vardo ir beveik dėl visų kitų dalykų, aplinkybių leidausi nešamas pasroviui, akivaizdžiai buvau bejėgis suimti gyvenimą į rankas, vyriškumas, regis, sklidęs iš raukšlių išvagoto mano veido, iš tiesų buvo tik jaukas, gryna, paprasta apgaulė, tiesa, ne dėl mano kaltės, Dievas pasinaudojo manimi, bet iš tikrųjų aš buvau, visą laiką buvau paskutinis liurbis, ir man šiandien jau keturiasdešimt šešeri, ir aš niekuomet nesugebėjau valdyti savo paties gyvenimo, trumpai tariant, rodėsi labai tikėtina, kad antroji mano egzistencijos pusė, kaip ir pirmoji, bus nevaldomas ir skausmingas žlugimas.

Pirmieji žinomi antidepresantai („Seroplex“, „Prozac“) pakeldavo serotonino kiekį kraujyje slopindami serotonino reabsorbiciją į neuronus 5-HT₁. 2017 metų pradžioje atrasta medžiaga kaptolis D-L atvėrė kelius naujai paprastesnio veikimo antidepresantų kartai, nes jų veikimo esmė – palengvinti skrandžio ir žarnyno gleivinėje gaminamo serotonino išlaisvinimą egzocitozės proceso metu. Metams baigiantis kaptolis D-L buvo išleistas į rinką pavadinimu „Captorix“. Vaistas iškart pasirodė neįtikėtinais veiksmingas, pacientai galėjo lengvai grįžti prie įprastų gyvenimo ritualų dar toliau pažengusioje visuomenėje (higiena, socialinis gyvenimas, apsiribojantis gerais santykiais su kaimynais, nesudėtingų administracinių reikalų tvarkymas), ir, priešingai nei ankstesnės kartos antidepresantai, jis nesukeldavo polinkio į savižudybę ir savęs žalojimą.

Dažniausiai pasitaikantis „Captorix“ šalutinis poveikis buvo pykinimas, libido išnykimas, bejėgiškumo jausmas.

Manęs niekuomet nepykino.